

Το μήνυμα της Κυριακής του Ασώτου από τον Μητροπολίτη Ξάνθης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ξάνθης και Περιθεωρίου

Με τίτλο “Η επιστροφή”, ο [Μητροπολίτης Ξάνθης](#) και Περιθεωρίου κ. Παντελεήμων εξέδωσε το γραπτό κήρυγμά του για την Κυριακή του Ασώτου. “Μια υπέρβαση της ανθρώπινης φρενοβλάβιας της εσωτερικής διάσπασης είναι σε τελευταία ανάλυση η [μετάνοια](#). Επανεύρεση του αληθινού μας εαυτού μέσα στη σχέση αγάπης με τον Πατέρα, που ενσαρκώνει την άπειρη αγάπη. Το τραγικό όμως είναι ότι πολλοί άνθρωποι ακολουθούν το νεότερο γιό της παραβολής μέχρι το στάδιο της μοναξιάς στο χοιροστάσιο”, είπε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω το γραπτό κήρυγμα του Μητροπολίτη Ξάνθης:

Όλα τα είχε στο πατρικό του σπίτι ο νέος της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής.

Και άνεση και πλούτη και στοργή πολλή. Κι όμως όλα του φαίνονταν στενά και μονότονα και η πατρική αγάπη σκλαβιά. Γι' αυτό τελικά απαίτησε απερίφραστα το μερίδιο της κληρονομιάς. «Πατέρα, δος μου ότι απ' την περιουσία σου μου αναλογεί. Κι' υστέρα από λίγες μέρες μάζεψε τα πάντα και ταξίδεψε σε χώρα μακρινή. Εκεί σπατάλησε την περιουσία του ζώντας άσωτα».

Η σημερινή παραβολή αποκαλύπτει την βαθύτερη φύση της αμαρτίας, που είναι η ανταρσία του ανθρώπου και η τελική παραπλάνησή του.

Η αμαρτία παίρνει το πινέλο της φαντασίας και αλλοιώνει την όψη των πραγμάτων. Τον λόγο και τις εντολές του Θεού τις παρουσιάζει σαν βαρειές αλυσίδες, την θαλπωρή και την ειρήνη της χριστιανικής ζωής ανάξιες λόγου, την πείρα και τις συμβουλές των παλαιότερων απαρχαιωμένες αντιλήψεις. Το κυριότερο όμως, καταστρέφει την προσωπική σχέση με το Θεό-Πατέρα.

Ο άνθρωπος απαιτεί από Εκείνον ο,τι μπορεί να πάρει, υγεία, δύναμη, μυαλό, δημιουργικότητα, απόλυτη ελευθερία, για να τα χρησιμοποιήσει μακριά Του, με δικά του κριτήρια. Πυρήνας της αμαρτίας είναι το σπάσιμο της προσωπικής επαφής με τον Θεό, η περιφρονητική εκμετάλλευση της αγάπης Του. Θέλω τα πλούτη Σου, δεν θέλω Εσένα. Θέλω τα «αγαθά» Σου, όχι το πρόσωπό Σου. Αργότερα οι φίλοι του θα του φερθούν όπως εκείνος στον πατέρα του. Θα τον εγκαταλείψουν. Θέλουμε τα πλούτη σου όχι εσένα θα του πούν. Η γεύση της χωρίς αγάπη μοναξιάς είναι πιο σκληρή από την ίδια την στέρηση, την ζωή πλάι στους χοίρους και τα ξυλοκέρατα.

Την τραγικότητα της καταστάσεως αυτής αποκαλύπτει η παραβολή, όταν στη συνέχεια αναφέρει, «εις εαυτόν δε ελθών». Ο άνθρωπος έχει όλα τα περιθώρια να ξεπεράσει το κύκλωμα της παραφροσύνης. Και ο άσωτος το ξεπέρασε. Ήλθε «εις εαυτόν». Βρήκε τον πραγματικό εαυτό του, ξαναβρίσκοντας την προσωπική σχέση με τον πατέρα του.

Μια υπέρβαση της ανθρώπινης φρενοβλάβιας της εσωτερικής διασπάσεως είναι σε τελευταία ανάλυση η μετάνοια. Επανεύρεση του αληθινού μας εαυτού μέσα στη σχέση αγάπης με τον Πατέρα, που ενσαρκώνει την άπειρη αγάπη. Το τραγικό όμως είναι ότι πολλοί άνθρωποι ακολουθούν το νεώτερο γιό της παραβολής μέχρι το στάδιο της μοναξιάς στο χοιροστάσιο.

Είναι τραγικά παρανοϊκό να έχουμε ένα τέτοιο άγιο Πατέρα, να τον βλέπουμε να έρχεται σε προϋπάντηση μας με τις αγκάλες ανοιχτές και εμείς περιφρονητικά να τον αποφεύγουμε, τρέχοντας μακριά Του.